

ת"פ 17850/04/14 - מדינת ישראל נגד מ ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17850-04-14 מדינת ישראל נ' ח
בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ

בעניין: מדינת ישראל על ידי עו"ד שירה קניטל

המאשימה

נגד

מ ח על ידי עו"ד נמיר אדלבי

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש ביום 9.4.14 כתב אישום המייחס לו עבירה של גניבת רכב לפי סעיף 413ב לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").
2. ביום 3.5.15 התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית שערכו ד"ר דורון עמנואל והפסיכולוגית הגב' מרגלית אסרף, ממנה עולה כי לנאשם ליקוי שכלי ותפקוד ברמת פיגור קל. עוד עולה מחוות הדעת כי הנאשם למד במסגרת החינוך הרגיל ולאחר מכן הועבר לכיתת חינוך מיוחד בבית ספר רגיל, אך נפלט ממערכת החינוך בגיל 13 שנה ומאז נמצא ללא מסגרת חינוכית. ביחס לשאלות המשפטיות צוין כי הנאשם מבין את ההליך הפלילי ברמה בסיסית ומכיר חלק קטן מן הדמויות הפועלות בבית המשפט, הוא אינו מסוגל לסייע לעורך דינו בהליך הגנתו, ומכאן שאינו כשיר לעמוד לדין. עוד נקבע כי הנאשם בעל תפיסת עולם ילדותית, בלתי בשלה ושיפוטו לקוי. בהתחשב בכל אלה, סברה וועדת האבחון כי דרגת הליקוי השכלי של הנאשם פוטרת אותו מאחריות פלילית למעשיו.
3. בישיבה שנערכה לפניי ביום 2.7.15, הסכימו ב"כ הצדדים להפנות את הנאשם לוועדת האבחון בשנית, לצורך הגשת חוות דעת אשר תמליץ על דרכי הטיפול בנאשם. לפיכך, הנאשם הופנה בשנית לוועדת האבחון, לצורך קביעת דרכי טיפול בעניינו.
4. חוות הדעת המשלימה של וועדת האבחון הוגשה ביום 16.8.15 ובה פורטו דרכי הטיפול המוצעות על ידי וועדת האבחון. ההמלצה הייתה לשים את הנאשם במסגרת חוץ ביתית, בפנימייה, נוכח העובדה כי רק במסלול זה קיים סיכוי לקדם את הנאשם, להכניסו לתהליך שיקום תעסוקתי וחינוכי ואף להגן עליו מפני ניצול חוזר.

טיעוני הצדדים

5. על בסיס האמור בחוות הדעת, עתר ב"כ הנאשם כי בית המשפט יורה על זיכוי של הנאשם, זאת

עמוד 1

בהסתמך על קביעתו של בית המשפט העליון ברע"פ 2675/13 **מדינת ישראל נ' וחנן** [פורסם בנבו] (להלן: "**עניין וחנן**"). לדידו, במצב דברים זה, שהנאשם לא אחראי למעשיו, בין נאשם שלא אחראי למעשיו בשל לקות בכושרו השכלי לבין לקות נפשית.

ב"כ הנאשם טען כי הלכת וחנן חלה הן על נאשם שאינו כשיר מהותית והן על נאשם שאינו כשיר דיונית ולא כפי שסבורה המאשימה כי היא חלה רק על נאשם שאינו כשיר מהותית. ב"כ הנאשם סבר כי טיעון זה מתחזק כאשר מדובר במי שנקבע כי הוא בעל ליקוי בכושרו השכלי, שכן כושרו להבין את ההליך המשפטי בו הוא נתון לא ישתנה וזאת להבדיל ממי שלוקה בנפשו ומטופל. ב"כ הנאשם הציג פסיקה לתמיכה בדבריו, ממנה עולה כי במקרים דומים נקבע כי יש לזכות את הנאשם בשל הסייג של אי שפיות הדעת, בהתאם להלכת וחנן, זאת גם כאשר הנאשם נמצא לא כשיר דיונית ומהותית.

ב"כ הנאשם הסכים כי ישנן ראיות לכאורה לכך שהנאשם ביצע את מעשה העבירה נשוא כתב האישום וכן הסכים לדרכי הטיפול שעלו מחוות הדעת.

6. ב"כ המאשימה התנגדה לזיכוי של הנאשם בטענה כי ההלכה העולה מפס"ד וחנן איננה חלה במקרה הנדון ובהתבסס על סעיף 170 (א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי במצב של אי כשירות דיונית ההליכים נגד הנאשם יופסקו ואין הסעיף מבחין בין נאשם הלוקה בנפשו לבין נאשם הלוקה בכושרו השכלי.

לדבריה, בשונה מעניין וחנן שם שמע בית המשפט את הראיות בתיק וקבע באופן מהותי אם בוצעה העבירה אם לאו, בעניינו הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין ומשכך אינו יכול להביא את גרסתו לפני בית המשפט ולא ניתן לקבוע אם ביצע את המעשים המיוחסים לו כמצוות הוראת סעיף 34 לחוק העונשין ומשכך לא ניתן להסתמך על הוראת חוק זו. עוד הוסיפה ב"כ המאשימה כי הלכת וחנן כלל לא עסקה בסיטואציה של אדם עם פיגור. לא זו אף זו, ביחס לטענה שמצבו של הנאשם בלתי הפיך, מסרה ב"כ המאשימה כי מחוות הדעת של וועדת האבחון עולה כי מדובר בנאשם גבולי, עם פיגור קל שטיפול יכול להביאו למצב של יכולת לתפקד ברמה שהיא מעבר לרמת הפיגור. כמו כן, הטענה שהנאשם לא אחראי למעשיו היא בהתאם לאמירתו של ב"כ הנאשם ולא נקבעה על ידי בית המשפט. גם ב"כ המאשימה הביאה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

דין והכרעה

7. השאלה הדרושה הכרעה היא האם יש להורות על זיכוי של הנאשם בהתבסס על חוות הדעת של וועדת האבחון הקובעת כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה בשל ליקוי בכושרו השכלי ואינו כשיר לעמוד לדין, ועל כן הוא אינו מסוגל להביא את גרסתו לפני בית המשפט. עוד אבחן האם דינו של נאשם הלוקה בכושרו השכלי הוא כדינו של נאשם הלוקה בנפשו, כאשר נקבע בחוות הדעת כי הם אינם אחראים למעשיהם ואינם כשרים לעמוד לדין.

8. המחלוקת בין הצדדים משקפת, למעשה, מחלוקת רחבה יותר בין מותבים שונים בבתי המשפט המחוזיים ובבתי המשפט השלום, שטרם הוכרעה על ידי בית המשפט העליון, בשאלת השלכות הלכת וחנן על אפשרות בירור כשירותו המהותית של נאשם שאינו כשיר דיונית.

9. טענתו של ב"כ הנאשם נסמכה על הלכת וחנן, לפיה כאשר עולה מחוות דעת פסיכיאטרית כי נאשם לא

היה אחראי למעשיו בעת ביצוע מעשה העבירה, אין להפסיק את ההליכים לפי המתווה שנקבע בע"פ 2947/00 מאיר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (להלן: "עניין מאיר"), אלא יש לזכות את הנאשם על פי הסייג הקבוע בסעיף 34 לחוק העונשין.

10. המאשימה נסמכה כאמור, על סעיף 170(א) לחסד"פ הקובע כי נאשם אשר אינו מסוגל לעמוד לדין - יופסקו ההליכים נגדו. בהשלמת טיעוניה הפנתה המאשימה לפסיקת בית משפט זה בת"פ 48643-10-12 וכן לפסיקת בית המשפט המחוזי בע"פ 41592-05-15 ולע"פ 20663-04-15. שם נפסק כי נאשם, שנקבע לגביו שהוא אינו כשיר לעמוד לדין - אין מקום לברר את שאלת אחריותו הפלילית בשעת עשיית המעשה נשוא כתב האישום, לפי סעיף 34 לחוק העונשין, זאת משום שכדי לקבוע אי כשירות מהותית יש לקבוע תחילה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו ובכדי לקבוע זאת על הנאשם להיות כשיר לנהל את ההליך הפלילי נגדו ובמצב שהוא לא כשיר דיונית הוא לא יכול לנהל את ההליך נגדו. כמו כן, סעיף 170(א) לחסד"פ אינו מבחין בין נאשם עם לקות נפשית לבין נאשם עם לקות בכוחו השכלי. זאת ועוד, המאשימה סברה כי אין תחולה להלכת וחנן בנסיבות המקרה הנדון, שכן באותה הלכה לא נדונה כלל שאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין, וממילא הנסיבות בעניין וחנן היו חריגות ביותר, שכן חוות הדעת בעניין וחנן, אשר קבעה כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו בעת ביצועם, התקבלה לאחר שנשמעו כל הראיות בתיק.

11. לפי גישה אחת בפסיקה, בה אוחזת המאשימה, הלכת וחנן לא שינתה את ההלכה שנקבעה בע"פ 9078/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.2.2012), (להלן: "עניין פלוני") לפיה, ככלל, לא יברר בית המשפט שאלת כשירותו המהותית של נאשם שאינו כשיר דיונית, ויורה על הפסקת ההליכים. (עוד ר' לגישה זו ת"פ 11950-05-15, ע"פ 41592-05-15, ע"פ 20663-04-15, 48643-10-12)

12. לפי גישה שנייה בפסיקה, בה אוחזת ההגנה, משמעות הלכת וחנן היא זיכוי המלא של נאשם שאינו כשיר מהותית וזאת נוכח נימוקי הלכת וחנן, והתפיסה המוסרית העומדת מאחוריה, המובילים למסקנה, שכיום, אין עוד מניעה לברר את שאלת כשירותו המהותית של נאשם גם כאשר הוא אינו כשיר דיונית, ולזכותו, אם יתברר שלא היה כשיר מהותית. (ר' לגישה זו מ"ת 49438-03-15, ת"פ 59481-03-14, ת"פ 870-07-15, ת"פ 37518-08-15, ת"פ 3624-01-15)

13. הוראות החוק הרלוונטיות לצורך הכרעה בסוגיה זו הן סעיף 34 לחוק העונשין וסעיף 170 לחסד"פ. הוראות חוק אלה מתייחסות למצבו הנפשי של הנאשם בנקודות זמן שונות, כך שבעוד שסעיף 34 לחוק העונשין מהווה סייג לאחריותו הפלילית של הנאשם, לנוכח מצבו במועד ביצוע העבירה ובוחן את מצבו הנפשי של הנאשם בעבר (חוסר כשירות מהותית), סעיף 170 לחסד"פ מתייחס למצבו הנפשי של הנאשם במועד בו מתנהל נגדו ההליך הפלילי, ובוחן את מצבו הנפשי של הנאשם בזמן הווה (חוסר כשירות דיונית).

14. מנוסח סעיף 34 לחוק העונשין עולה כי לצורך תחולת הגנת אי שפיות הדעת יש לקבוע כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום:

"34ח. לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה אם, בשעת המעשה, בשל מחלה

שפגעה ברוחו או בשל ליקוי בכוחו השכלי, היה חסר יכולת של ממש -

(1) להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהו; או

(2) להימנע מעשיית המעשה."

15. ודוק, על מנת שהנאשם יחסה תחת הגנת אי השפיות, על בית המשפט לקבוע כי הנאשם עשה את מעשה העבירה ורק לאחר מכן יבחן בית המשפט האם הנאשם לוקה בכושרו השכלי שיש בה כדי לפטור אותו מאחריות פלילית. לצורך קביעה זו הכרחי שהנאשם יהיה כשיר דיונית ויהא מסוגל לנהל את משפטו באמצעות בא כוחו. במצב בו נאשם אינו כשיר דיונית לעמוד לדין, הוא אינו יכול להודות במיוחס לו, שכן הוא אינו מבין את משמעות ההודאה וגם אינו יכול לכפור במיוחס לו, שכן לא ניתן לנהל דיון הוכחות כאשר הנאשם אינו מבין את משמעות ההליך ופשרו, אינו מסוגל לעקוב אחר מהלכו ולהשתתף בו באופן ענייני ופעיל.

16. זאת ועוד, לנאשם אף עומדת הזכות לבקש שלא להסתמך על חוות הדעת שהתקבלה מטעם המדינה ולא להעלות טענת הגנה של אי שפיות הדעת ושמורה לו הזכות להביא חוות דעת סותרת ולנהל את ההליך כמקובל ולכפור כפירה עובדתית בכתב האישום. מכאן שכדי לדון בשאלת אי הכשירות המהותית לפי סעיף 34 לחוק העונשין ולהורות על זיכוי של הנאשם, כפי שביקש בא כוחו, על הנאשם להיות כשיר לעמוד לדין ולנהל את משפטו כפי שהיה בעניין וחנן.

17. על היעדר היכולת להוכיח ברמה הנדרשת במשפט פלילי כי נאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו שעה שהוא אינו כשיר לעמוד לדין דיונית, עמד בית המשפט העליון בעניין פלוני הנ"ל:

"הגיונם של דברים, שכאשר

נאשם לא מסוגל לעמוד לדין, ההליך כנגדו מופסק וממילא לא מתאפשר לבית המשפט לקבוע כי לא היה אחראי למעשיו בעת ביצוע העבירה. ודוק: בית המשפט הוא הקובע אם נאשם היה אחראי למעשיו, ולכן, לא סגי בחוות דעת פסיכיאטרית הקובעת כי הנאשם לא היה אחראי למעשיו, כמו במקרה שבפנינו. חוות דעת פסיכיאטרית לגבי מצבו הנפשי של הנאשם בעת ביצוע העבירה היא אך ראייה אחת, מני מספר ראיות המובאות בפני בית המשפט לצורך קביעת אחריותו הפלילית של הנאשם בעת ביצוע העבירה. הן ההגנה והן התביעה רשאיות לחקור את נותן חוות הדעת ולנסות לקעקע את ממצאיה, אך חוות הדעת אינה ראייה קונקלוסיבית שאין בלתה. הפוסק האחרון בשאלות העובדתיות-משפטיות הוא בית המשפט, ועליו לקבוע אם הנאשם עומד בתנאי הפטור של סעיף 34 לחוק העונשין, כאשר הגדרת אי השפיות היא משפטית ולא רפואית, ומחלת נפש במובן הרפואי-פסיכיאטרי של המילה, אינה בהכרח מחלת נפש המקימה סייג לאחריות הפלילית. לכן, ההכרעה בשאלה אם הנאשם נושא באחריות פלילית אם לאו מסורה היא לבית המשפט ולא לאנשי בריאות-הנפש (השוו: ע"פ 870/80 לדאני נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(1) 29 (1981); ע"פ 476/81 אייזנברג נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(1) 819 (1983); רע"פ 2111/93 אבנרי נ' מדינת ישראל, פ"ד מח(5) 133 (1994); עניין פלוני, בעמ' 311).

לכן, במצב הדברים הרגיל, כאשר ההליך נפסק בעקבות אי מסוגלותו של הנאשם לעמוד לדין, ממילא לא מתבררת השאלה אם הנאשם פטור מאחריות פלילית בשל מצבו הנפשי בעת ביצוע העבירה. שאלה זו יכול ותתברר אם וכאשר יחודש ההליך כנגד הנאשם, לאחר שמצבו ישתפר והוא יהיה מסוגל לעמוד לדין.

זאת, כאשר בהיעדר כשירות דיונית של הנאשם לעמוד לדין, לא יהא זה צודק ולא יהא זה יעיל לנהל הליך פלילי כנגד מי שאינו מסוגל להבין את מהותו של ההליך (השוו ע"פ 7924/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקה 53 לפסק דינו של השופט דנציגר [פורסם בנבו], (5.5.2008)...".

18. סעיף 170 לחסד"פ מורה על הפסקת הליכים כנגד נאשם שאינו כשיר לעמוד לדין, ללא אבחנה אם הנאשם לוקה בכושרו השכלי או עם לוקה נפשית. בכך נמנעת האפשרות לברר את שאלת כשירותו המהותית של הנאשם במועד ביצוע העבירה ואת זיכוי מחמת אי כשירות מהותית.

"170 (א) קבע בית המשפט, לפי סעיף 6(א) לחוק לטיפול בחולי נפש, תשט"ו-1955, או לפי סעיף 19ב (1) לחוק הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט-1969, שנאשם אינו מסוגל לעמוד בדין, יפסיק את ההליכים נגדו; אולם אם ביקש הסניגור לברר את אשמתו של הנאשם, יברר בית המשפט את האשמה, ורשאי הוא לעשות כן אף מיזמתו מטעמים מיוחדים שיירשמו.

19. מהוראת סעיף זה עולה כי אף אם ישנה חוות דעת הקובעת כי הנאשם אינו כשיר לעמוד לדין, קיימת לסניגור הזכות לבקש מבית המשפט לברר את האשמה, אלא שבקשה כזו נועדה לשם זיכוי של הנאשם **שלא מחמת לקותו השכלית או הנפשית**, אלא לשם קביעה עובדתית כי הנאשם לא ביצע את העבירה המיוחסת לו. סעיף 170ב קובע כי אם בית המשפט מצא לאחר בירור עובדתי או במהלכו כי אין לזכות את הנאשם, עליו להפסיק את ההליכים נגד הנאשם.

20. לעניינו, בא כוח הנאשם לא ביקש לברר את האשמה ולקבוע אם הנאשם ביצע את המיוחס לו אם לאו, אלא ביקש לזכות את הנאשם בשלב זה, שכן הוא סבר כי ישנן ראיות לכאורה לכך שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום, ומאחר שהוא לוקה בכושרו השכלי במידה שהוא אינו אחראי למעשיו ולעולם לא יהיה בעל כשירות דיונית המסוגל לעמוד לדין, ועל כן אין מקום לענות את דינו. החלטתי לקבל טענותיו של הנאשם, שכן יש לאבחן את המקרה שלפני מהמקרה שנדון לפני בת"פ 48643-10-12 **מדינת ישראל נ' פלוני** (ניתן ביום 11.9.15). שם קבעתי שאין להורות על זיכוי הנאשם שאינו בעל כשירות דיונית בהתאם לענין וחנן ויש להפסיק את ההליכים לפי סעיף 170 (א) לחסד"פ, שהרי אם הנאשם איננו בעל כשירות דיונית ואינו מסוגל לעמוד לדין לא ניתן לברר בבית משפט את עניינו. בשונה מהמקרה שם, בעניינו מדובר בנאשם בעל ליקוי בכושרו השכלי אשר אינו כשיר לעמוד לדין. ליקוי שכלי ככלל הוא מצב קבוע שאינו בר ריפוי להבדיל ממחלת נפש. קרי- מבחינה תכליתית הנאשם אינו צפוי להפוך לכשיר לעמוד לדין בעתיד, בניגוד לחולה נפש.

21. לא זו אף זו, המאשימה לא הביאה תמיכה לטענותיה כי מצבו של הנאשם הוא הפיך ובר ריפוי. בחוות הדעת לא נזכר כל נתון לגבי אפשרות שינוי בכושרו השכלי של הנאשם ולא עלתה האפשרות כי בעתיד יתפקד ברמה שאינה בגדר פיגור. עוד אוסיף כי בהתאם ללשון סעיף 19ב לחוק הסעד (טיפול במפגרים), תשכ"ט-1969 (להלן: "**חוק הסעד**") מדובר בנאשם ש"אינו מסוגל לעמוד לדין מחמת ליקוי בכושרו השכלי", תשומת לב לכך שבחוק לא ננקט במפורש המושג "מפגר" אלא ב"מי שלוקה בכושרו השכלי", הגדרה רחבה יותר אשר איננה קובעת דרגות של ליקויים.

22. אם כך מדוע ציין המחוקק בסעיף 170(א) לחסד"פ אף את הלוקה בשכלו, אם מדובר במצב בלתי הפיך. אני סבורה כי לא בכדי צוין גם הלוקה בשכלו בסעיף זה, שכן ייתכנו מצבים בהם הלוקה בשכלו יכול לטפל בתוכו גם את מי שסובל מפגיעה נוירולוגית חולפת כתוצאה מתאונת דרכים או אירוע מוחי שהוא בר טיפול, אך "מפגר" הוא מקרה ייחודי שאינו הפיך ואינו משתנה ועל כן לא עונה על התכלית של סעיף 170(א) לחסד"פ. לפיכך אני סבורה כי יש לאבחן מצב זה ממקרים אחרים של הלוקה בשכלו או ברוחו בהם יש להפסיק את ההליכים.
23. כמו כן, בהשוואה בין הוראות חוק הסעד להוראות חוק טיפול בחולי נפש התשנ"א- 1991 (להלן- **חוק טיפול בחולי נפש**) ניתן לראות כי לעניינו של מפגר אין לדבר על "שחרור" ו"שיפור מצב"- דוגמת חולה הנפש- שכן מדובר במצב של קבע, ועל כן אין מקום לחידוש הליכים (ראה לעניין זה הוראות סעיף 171 לחסד"פ וכן הוראות סעיף 21, 21א לחוק טיפול בחולי נפש).
24. עוד אציין כי הוראות חוק טיפול בחולי הנפש שונות במהותן ותכליתן מהוראות חוק הסעד: חוק הסעד עוסק בדרכים לסידור חוץ ביתי ולסידור יומי של אדם עם מוגבלות שכלית התפתחותית (פיגור שכלי) וכן באמצעים חוקיים ומשפטיים לטיפול באדם הנאשם בפלילים ולכפיית דרכי טיפול. לעומת זאת, חוק טיפול בחולי נפש עוסק בדרכי טיפול מרפאתיים ובאשפוז, כלומר בדרכי טיפול זמניים.
25. עוד אוסיף כי לא צפויה תועלת כלשהי לציבור מהפסקת ההליכים על פי סעיף 170(א) לחסד"פ, שכן מצבו של הנאשם אינו בר שינוי ולא ניתן יהיה בעתיד לחדש את ההליכים נגדו ולעולם לא יהיה בידו להתגונן או לסייע לב"כ בניהול הגנתו, ולכן הפסקת ההליכים איננו ההליך הראוי.
26. לפיכך אני סבורה כי יש להחיל את הוראת סעיף 34ח לחוק העונשין ולא להורות על הפסקת ההליכים, הגם שהוראת סעיף 170 לחסד"פ הקובעת את המסגרת הדיונית בעניינו של נאשם שאינו כשיר לעמוד לדין וזאת ללא קשר לשאלת אחריותו הפלילית בעת ביצוע העבירה, ואינה מבחינה בין חולה הנפש למפגר, בנדון אני סבורה כי היא איננה יוצרת מעין "מחסום" מפני מעבר והגעה להוראת סעיף 34ח לחוק העונשין, שכן התכלית שלשמה נועדה הוראת חוק זו אינה מתקיימת בעניינו וזאת מן הטעמים שפירטתי לעיל.
27. הנימוקים המתוארים בהלכת וחנון, מצביעים על החשיבות המשפטית, המוסרית וגם המעשית שראה בית המשפט העליון, בהימנעות מאפשרות הכתמתו של נאשם שאינו כשיר מהותית, בכתם מוסרי של עבריו, לצד היתרונות בזיכוי המלא.
- משקלם המצטבר של טעמים אלה, מוביל, לדידי למסקנה שיש להעדיף את גישת ההגנה על פני גישת המאשימה, לפיה יופסקו ההליכים, ומעל ראשו של נאשם תמשיך לרחף עננה של הכתמתו המוסרית כעבריו, גם אם קיימת אפשרות שלמעשה הוא אינו נושא באחריות פלילית בשל לקות בכושרו השכלי. לאור כל האמור לעיל, החלטתי להורות על זיכוי של הנאשם לפי סעיף 34ח לחוק העונשין.
28. סוף דבר, ניתן צו לדרכי טיפול לפי המלצות ועדת האבחון בהתאם לסעיף 19ג' לחוק הסעד. ועדת האבחון תפעל בהתאם לחוות הדעת מיום 10.8.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ד' טבת תשע"ו, 16 דצמבר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.